ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ H. J. MAGOG**

Ο ΤΥΦΛΟΣ

Ἡ Βέρθα Πλουβέν, βλέποντας ἔξαφνα τὸν ἄντρα της ν' ἀνοίγη τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ νὰ μπαίνη μέσα, τραβήχτηκε ἀπότομα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου της, βγάζοντας μιὰ κραυγὴ τρόμου.

Ὁ Πλουβὲν στεκόταν τώρα μπροστά τους, χλωμός, ἀσάλευτος, κυττάζοντάς τους μὲ ἔκφρασι πόνου καὶ συντριβῆς! Εἶχε μπῆ μέσα, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν καὶ τοὺς εἶχε βρῆ ἀγκαλιασμένους!

— Εἶμαι χαμένη! συλλογίστηκε ἡ Βέρθα, ἐνῶ συγχρόνως ἔνοιωθε τὰ γονατά της νὰ λυγίζουν.

Τώρα καταλάβαινε πόσο ἀστόχαστα εἶχε φερθῆ, ἀφήνοντας τὸν ἑαυτό της νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὸν ἔρωτά της καὶ νὰ προδώση γιὰ πρώτη φορὰ τὴ συζυγικὴ πίστι.

Ἡ Βέρθα δὲν ἀγαποῦσε βέβαια τὸν ἄντρα της μὲ τὸ πάθος ποὺ ἀγαποῦσε τὸ Μπερτράν Λωνιέρ, τὸ φίλο της, ἐννοιοῦσε ὅμως ὡστόσο γι' αὐτὸν ἕνα εἶδος στοργῆς κ' εὐγνωμοσύνης, γιατὶ δὲν ξεχνοῦσε ὅτι ὁ Ροβέρτος τὴν εἶχε πάρει φτωχὴ, ἀπροστάτευτη, μόνο καὶ μόνο γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε. Τί θὰ γινόταν τώρα, ποὺ θὰ τὴν ἔδιωχνε ἀπὸ τὸ σπίτι του; Ὁ φίλος της, ἦταν ἕνας νέος μὲ πολὺ ὑποπτους πόρους, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε σ' αὐτὴ τὴν εὐχάρισση φιλενάδα καὶ τίποτα παραπάνω. Αὐτὰ τὰ ἤξερε πολὺ καλὰ ἡ Βέρθα καὶ γι' αὐτὸ ἀναμετροῦσε μ' ἀγωνία ὅλες τὶς τρομερὲς συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε γι' αὐτὴν ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἀποκάλυψις τῶν σχέσεών της μὲ τὸ Μπερτράν Λωνιέρ.

Παγωμένη ὁλόκληρη τώρα, μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια της ἀπὸ ντροπή, περίμενε μὲ ἀγωνία τὴν ἔκρηξη τῆς ὀργῆς τοῦ ἀνδρός της. Ὁ Ροβέρτο, ὅμως δὲν ἔβγαζε λέξη ἀπ' τὸ στόμα του... Ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται σὰν ἀπολιθωμένος μπροστά τους. Ἡ Βέρθα τὸν κυττοῦσε μὲ φρίκη. Γιατὶ δὲ μιλοῦσε, γιατὶ δὲ φανέρωνε τὴν ὀργή του, γιατὶ δὲν ἄνοιγε τὴν πόρτα νὰ τὴν πετάξη ἔξω ἀπὸ το σπίτι;

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ ἀγωνίας.

Ἔξαφνα ὁ Ροβέρτος ἄφησε ἕναν ἐλαφρὸ στεναγμό, ἐνῶ συγχρόνως ἔφερνε τα χέρια του στά ματια του.

— Ροβέρτε! ξεφώνισε τότε ἡ Βέρθα, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, κάνοντας δειλὰ ἕνα βῆμα πρὸς αὐτόν.

Ὁ ἄντρας της ἔβγαλε τὰ χέρια του ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ προχώρησε χλωμός, ἀμίλητος καὶ τρικλίζοντας...

Ἔπειτα ἁπλώνοντας τὰ χέρια του ἐμπρός, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ψάχνει νὰ βρῆ κιτι μεσ' στὸ σκοτάδι, ρώτησε μὲ φωνὴ βραχνή:

— Ἐδῶ... ἐδῶ εἶσαι, Βέρθα;

— Ναί, Ροβέρτε! Ἐδῶ εἶμαι... Δὲ μὲ βλέπεις;... ἐταύλισε ἡ γυναῖκα του, νοιώθοντας τὸ πρόσωπό της νὰ λούζεται ἀπὸ κρύο ἱδρῶτα.

— Ὄχι... ὄχι! ψιθύρισε ὁ ἄντρας της, κουνῶντας περίλυπα τὸ κεφάλι του. Δὲ σὲ βλέπω... δὲ βλέπω τίποτα πειὰ μπροστά μου...

— Ροβέρτε! Τί ἔπαθες;... Τί σοῦ συμβαίνει;... φώναξε ἡ Βέρθα μὲ φωνὴ πνιγμένη, ἀγκαλιάζοντας τὸν ἄντρα της.

— Δὲν ξέρω... δὲν βλέπω... ἔχασα τὸ φῶς μου, Βερθα, ἐταύλισε αὐτός. Εἶνε τρομερό!... Εἶνε φριχτό!... Ἐρχόμουνα νὰ σὲ συναντήσω, ὅταν ἔξαφνα, τὴν ὥρα ποὺ ἔκανα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα, ἔννοιωσα τὰ μάτια μου νὰ θαμπώνουν κ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔχασα τὰ πάντα ἀπὸ μπρός μου...

— Ροβέρτε... τί ἔχεις;... Τί ἔπαθες;... ἐταύλιζε ἀδιάκοπα ἡ Βέρθα σὰν νὰ παραμιλοῦσε, κυττῶντας κατάματα τὸν ἄντρα της.

— ***Βέρθα, δὲ βλέπω... Εἶμαι τυφλός! τυφλός!*** Δὲν καταλαβαίνεις;...

Οἱ δυὸ ἔνοχοι κυττάχτηκαν σαστισμένοι! Ὥστε ὁ Ροβέρτος Πλουβεν δὲν τοὺς εἶχε δεῖ! Δὲν τοὺς εἶχε δεῖ ἀγκαλιασμένους! Ἀγνοοῦσε τὶς σχέσεις τους, ἀγνοοῦσε τὰ πάντα;...

Ἡ Βέρθα τοτε ἔκανε νόημα στὸ Μπερτράν νὰ φύγη. Ὁ φίλος της, πατῶντας σεὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, ἀνοιξε τὴν πόρτα σιγὰ καὶ βγῆκε ἔξω, χωρὶς νὰ γίνη ἀντιληπτός...

Ἔπειτα ἡ Βέρθα, πλησιάζοντας τὸν ἄντρα της, τὸν ἀγκάλιασε μὲ τρυφερότητα, τον ἐφίλησε καὶ τὸν ρωτησε μὲ δάκρυα στά μάτια.

— Ροβέρτε! ἀγαπημένε μου Ροβέρτε! Πῶς σοῦ συνέβη αὐτό; Δὲν εἶνε δυνατό... δὲν εἶνε δυνατο! Πρέπει νὰ φωνάξουμε ἀνέσως τὸ γιατρό... Πονεῖς;... Πονεῖς πολύ, ἀγαπητέ μου;...

— Τρομερά! ἀνασπέναξε ὁ Ροβέρτος μὲ μιὰν ἔκφραση πόνου, φέροντας το χέρι στὰ μάτια του. Ἡ Βέρθα τον ἄκουγε χωρὶς νὰ καταλαβαίνη ἀκόμη καλὰ-καλὰ τί εἶχε συμβῆ. Τὸ τραγικὸ αὐτὸ περιστατικὸ τὴν εἶχε συντρίψη σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἦταν ἀνίκανη νὰ σκεφθῆ, ν' ἀναμετρήση τὴ συμφορὰ σὲ ὅλη της τὴν ἔκταση... Θεωροῦσε μόνο τὸ κακὸ ποὺ εἶχε βρῆ τὸν ἄντρα της σὰν μιὰ ἥσκη τιμωρία, σὰν μιὰ τραγικὴ συνέπεια τοῦ σφάλματός της. Γι' αὐτὸ ἀμέσως ἀποφάσισε νὰ θυσιάση τὸν ἔρωτά της, νομίζοντας ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ μπορέση κάπως νὰ ἐξιλεωθῆ καὶ νὰ καταπνίξη τὶς τύψεις τῆς συνειδήσεώς της. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ διακόψη τὶς σχέσεις της μὲ τὸ φίλο της. Ὅταν ὅμως, τὴν ἄλλη μέρα, κατέστησε γνωστὴ στὸ Μπερτράν τὴν ἀπόφασή, αὐτὸς φανέρωσε ὅλη τὴν ταπεινότητα τῆς ψυχῆς του, ὅλα τὰ ποταπά της ἔνστικτα. Ἀντὶ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν ἐπιθυμία της καὶ ν' ἀνταποκριθῆ κι' αὐτὸς στὴ θυσία ποὺ ἔκανε, ἀπεναντίας ἐξαγριώθηκε καὶ τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβη ὅτι αὐτὸς ἦταν τώ α ὁ μόνος κυρίαρχος τῆς τύχης της. Μήπως αὐτὴ τάχα δὲ θ' ἀνελάμβανε τὴ διαχείρηση τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρός της, ἔπειτα ἀπὸ τὴ συμφορὰ ποὺ τὸν βρῆκε; Στὸ μάτια αὐτοῦ τοῦ μισητοῦ ὑποκειμένου ἡ Βέρθα ἦταν τώρα ἕνας ἀνεκτίμητος θησαυρός, τὸν ὁποῖον δὲν ἔννοοῦσε μὲ κανέναν τρόπο ν' ἀφίση νὰ χαθῆ.

— Ἂν μ' ἐγκαταλείψης, τῆς εἶπε, θὰ δημιο ργήσω ἕναν τέτοιο θόρυβο, ὥστε ὁ ἄντρας σου νὰ μάθη τὶς σχέσεις μας καὶ νὰ σὲ διώξη ἀπὸ τὸ σπίτι!

Μιὰ ζωὴ μαρτυρικὴ ἄρχισε τότε γιὰ τὴ Βέρθα, μιὰ ζωὴ γεμάτη φόβους, δισταγμοὺς καὶ φοβερὲς τύψεις.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα περνοῦσε τὶς ἡμέρες καὶ τὶς νύχτες της κλαίοντας διαρκῶς καὶ καταρώμενη τὴν ὥρα ποὺ ἔτυχε νὰ γνωρίση αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, αὐτὸν τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσε ἀλλὰ καὶ μισοῦσε συγχρόνως.

***

Ἕνα ἀπόγευμα, ὁ Μπερτράν ἐπῆγε στὸ σπίτι τῆς Βέρθας καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώση ἕνα χρηματικὸ ποσὸν ποὺ τοῦ χρειαζόταν ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἡ Βέρθα, ἡ ὁποία ἄκουγε γιὰ πρώτη φορα τὸ φίλο της νὰ τῆς ζητῆ χρήματα, ξαφνιαστηκε κάλως. Γιατὶ δὲν τῆς ζητοῦσε καὶ πρῶτα; Ἀσφαλῶς ἐπειδὴ ἤξερε ἐκ τῶν προτέρων ὅτι δὲν εἶχε νὰ τοῦ δώση, ἐνῶ τώρα ἦταν βέβαιος ὅτι μποροῦσε νὰ τοῦ ἐξοικονομήση τὸ ποσόν, ἀφοῦ ἡ διαχείρησις τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρὸς της εἶχε περιελθει στὰ χέρ α της.

Ὥστε ὁ φιλος της ἦταν ἕνας ἐκβιαστής, ἕνα ταπεινὸ καὶ ἀνάξιο ὑποκείμενο! Κάνοντας αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἡ Βέρθα ἔννοιωσε σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλη της τὴν ἀγάπη νὰ μεταβάλλεται σὲ μῖσος καὶ ἀηδία!

Ἔξαφνα ὅμως ἀνατρίχιασε... Εἶχε ἀκούσει βήματα στὸ διάδρομο... Γύρισε ἀπό ομα κ' εἶδε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη καὶ νὰ μπαίνη μέσα ὁ Ροβέρτος...

Χλωμός, τρέμοντας ὁλόκληρος, στάθηκε στὴ μέση τῆς κάμαρας καὶ τοὺς κύτταξε... τοὺς κύτταξε μὲ τὸ ὕφος ἑνὸς ψιθυρόπου βαθειὰ πληγωμένου... Ἔπειτα ὑψώνοντας τὸ χέρι του, τραύλισε μὲ πνιγμένη φωνή, ἀποτεινομενος στὸ Μπερτραν:

— Ἄτιμε!...

Καὶ προχώρησε μὲ ὕφος ἀπειλητικὸ πρὸς αὐτόν.

Ὁ Μπερτράν ἔννοιωσε τότε τὰ γόνατά του νὰ τρέμουν, ἐνῶ ἡ Βέρθα ἀναλύοταν σὲ δάκρυα...

Ὅταν ὁ Μπερτράν, χλωμὸς καὶ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ἐβγῆκε ἔξω, ἡ Βέρθα προχώρησε δειλὰ πρὸς τὸν ἄντρα της καὶ ἀγκαλιάζοντάς τον ψιθύρισε:

— Ροβέρτε! Ἔγινες καλά;... Βλέπεις.. γιατρεύτηκες τώρα;...

— Δὲν εἶχα ποτὲ μου γίνη τυφλός, γιὰ νὰ γιατρευτῶ, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. ***Ἂν ἐτυφλώθηκα, ἐτυφλώθηκα θελημματικά!*** γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ δῶ, δὲν ἤθελα νὰ πιστέψω αὐτὸ ποὺ ἔκανες σὲ μένα! Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔδινα τὴν εὐκαιρία σὲ σένα νὰ μετανοήσης καὶ συγχρόνως ἔσωζα καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά μου. Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἡ ταπεινότης αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου μοῦ κίνησε τὴν ἀγανάκτηση καὶ μ' ἔκανε νὰ λησμονήσω γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιζα! Δὲν πειράζει ὅμως, Βέρθα! Φτανει ὅτι αὐτὸς μὲ τὴ διαγωγή του σοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβης πόσο ἀνάξιος ἦταν τῆς ἀγάπης σου! Ἀρκεῖ ὅτι καταδικάστηκε γιὰ πάντα στὴ συνείδησή σου, ἀρκεῖ ὅτι εἶνε πεθαμμένος πειὰ γιὰ σένα!... Καὶ τώρα... τώρα, Βέρθα, ποὺ μετανόησες τόσο πικρὰ γιὰ τὸ σφάλμα σου, μπορῶ νὰ ξανανοίξω τὰ μάτια μου καὶ νὰ σὲ συγχωρήσω...

Κι' ἀγκαλιάζοντάς την, ἔσκυψε καὶ τὴν ἐφίλησε γλυκὰ στὸ μέτωπο, ἐνῶ ἡ Βέρθα, εἶχε πέσει στὰ πόδια του καὶ τοῦ καταφιλοῦσε μὲ δάκρυα τὰ χέρια...

H. J. MAGOG

— ***Ἐδῶ... ἐδῶ εἶσαι Βέρθα;...***

— ***Δὲν βλέπω!... Ἔχασα τὸ φῶς μου!...***